

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **Statutární město Karviná**, se sídlem Fryštátská 72/1, Karviná, zastoupen Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou se sídlem Olomoucká 261/36, Mohelnice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 12. 2018, č. j. 22 Af 58/2016 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj (dále též „správce daně“) vydal dne 14. 4. 2015 podle § 139 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“), platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně č. j. 1500594/15/3200-31471-806393, kterým vyměřil žalobci odvod ve výši 290 314 Kč (ve výši 5 % z celkové dotace 5 806 277,92 Kč). Žalobce napadl platební výměr odvoláním, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 11. 5. 2016, č. j. 21230/16/5000-10470-702394, a platební výměr potvrdil.

II.

[2] Žalobce napadl uvedené rozhodnutí žalovaného žalobou. Shora označeným rozsudkem Krajský soud v Ostravě (dále též „krajský soud“) žalobu zamítl. Podle krajského soudu bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce nedodržel dotační podmínky, čímž porušil rozpočtovou kázeň ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o rozpočtových pravidlech“, či pouze „rozpočtová pravidla“) a navazující judikatury Nejvyššího správního soudu. Soud neshledal relevantní ani poukaz žalobce na rozdíly mezi výsledky daňové kontroly a kontroly prováděné Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže. Nadto závěr o porušení rozpočtové kázně žalobcem není v posuzované věci založen na porušení zákona o veřejných zakázkách, ale na porušení dotačních podmínek. Krajský soud nepřisvědčil ani námítkám poukazujícím na porušení principu proporcionality. K tomu uvedl, že výše odvodu za porušení rozpočtové kázně v případě porušení rozpočtové kázně konstatované příslušným územním finančním orgánem podle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel činí 5 % z celkové částky dotace. Byla-li takto stanovena výše odvodu, neměl již správce daně možnost správního uvážení ve smyslu proporcionality tohoto odvodu, neboť možný odvod byl žalobci od počátku znám a jedná se o jednu z podmínek poskytnutí dotace (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2018, č. j. 2 Afs 366/2017 - 33). Plné znění rozsudku je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel obsáhle shrnul usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017 - 33 (dále též „usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 1 Afs 291/2017“), resp. důvody, pro které byla věc předložena rozšířenému senátu. Dovozuje, že při ukládání odvodu je třeba postupovat s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci a současně je třeba náležitě odůvodnit, z jakých důvodů byl odvod uložen. Odvod může být nadto uložen pouze tehdy, pokud se prokáže, že došlo k protiprávnímu následku. To se v dané věci nestalo. Dále namítal, že nebyla řádně odůvodněna výše odvodu. V právním státě nemůže správní orgán disponovat absolutně volnou úvahou, protože ničím neomezené správní uvážení orgánu veřejné moci by mohlo vést k libovůli. Poukázal i na to, že byl dodržen účel dotace. Stěžovatel dále namítal, že odvod nemohl být uložen z důvodu vzniku legitimního očekávání. Vznik legitimního očekávání stěžovatel dovozuje zejména z toho, že celý dotační proces probíhal pod průběžnou kontrolou, poskytovatel dotace byl s příjemcem dotace (stěžovatelem) v kontaktu a k postupu stěžovatele neměl výhrady, stěžovatel mu poskytoval plnou součinnost atp. Dovozuje proto porušení principu legitimního očekávání ve smyslu judikatury Ústavního soudu (nález sp. zn. I. ÚS 690/01), Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora Evropské unie.

IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnil s rozsudkem krajského soudu. Poukázal na své vyjádření k žalobě a žalobou napadené rozhodnutí. Podle žalovaného bylo postupováno v souladu s právními předpisy. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

pokračování

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Ze správního spisu vyplývá, že Ministerstvo vnitra na základě žádosti stěžovatele o finanční podporu z operačního programu lidské zdroje a zaměstnanost vydalo dne 6. 10. 2010 rozhodnutí o poskytnutí dotace č. 06/57 (dále též „rozhodnutí o poskytnutí dotace“) na realizaci projektu *„optimalizace a zefektivnění systému řízení a rozvoje lidských zdrojů Magistrátu města Karviné“*. V bodě 8.1 části II. „povinnosti příjemce dotace“ bylo stanoveno, že *„při zadávání zakázek v rámci realizace projektu je příjemce povinen postupovat v souladu s pravidly stanovenými metodickým pokynem pro zadávání zakázek OP LZZ, který je součástí přílohy 5. rozhodnutí“*.

[8] Při kontrole provedené správcem daně však bylo zjištěno, že stěžovatel nepostupoval v souladu s metodickým pokynem, resp. dotačními podmínkami. Informace k veřejným zakázkám nezveřejnil na stránkách www.esfcr.cz, jak mu to ukládala kapitola 2.4 metodického pokynu *„výzva k předložení nabídek“*. Dále bylo při kontrole zjištěno, že stěžovatel u konkrétně specifikované zakázky nepopsal způsob, ze kterého by bylo zřejmé, které parametry nabídky budou hodnoceny jako nejvýhodnější, jaké aspekty nabídky jsou důvodem pro přidělení vyššího bodového hodnocení, čímž porušil princip transparentnosti vymezený v kapitole 1 *„společná ustanovení pro zadávání zakázek“* metodického pokynu.

[9] Uvedená zjištění jsou podrobně rozepsána jak v rozhodnutí správce daně ze dne 14. 4. 2015, č. j. 1500594/15/3200-31471-806393, tak i v navazujícím rozhodnutí žalovaného přičemž stěžovatel je ani nezpochybňuje. Obecně namítá, že při ukládání odvodu je třeba postupovat s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci a současně je třeba náležitě odůvodnit, z jakých důvodů byl odvod uložen. Z označených rozhodnutí však vyplývá, že těmito povinnostmi orgány finanční správy dostaly. Jejich argumentace je individualizovaná a náležitě odůvodněná, čímž dostala také požadavku vyjádřenému v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 291/2017 (viz zejména bod 38). I v dalších ohledech odpovídá postup orgánů finanční správy zákonu o rozpočtových pravidlech, resp. navazující judikatuře správních soudů.

[10] Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že by k porušení rozpočtové kázně nemohlo dojít porušením dotačních podmínek.

[11] Podle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel se za porušení rozpočtové kázně považuje *neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv, jejich příjemcem*. Podle § 3 písm. e) rozpočtových pravidel *neoprávněným použitím peněžních prostředků ze státního rozpočtu [...] je jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení*

podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty; dále se jimi rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity.

[12] Výkladem pojmu „neoprávněné použití peněžních prostředků“ se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve shora označeném usnesení sp. zn. 1 Afs 291/2017. Rozšířený senát shledal, že neoprávněným použitím peněžních prostředků lze rozumět i porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty. K tomu viz body 35 a násl. označeného usnesení, kde rozšířený senát uvedl, že: „*Judikatura je jednotná v otázce, že odvod musí být přiměřený povaze porušení povinnosti. Týká-li se porušení povinnosti samostatné části poskytnuté dotace, odvod se má týkat pouze celé takto vymezené částky. Nelze-li ovšem porušení povinností izolovat jen na část dotace, tedy porušení povinností se týká dotace jako celku, judikatura nabízí dva způsoby odůvodnění přiměřenosti výše odvodu za formální či marginální porušení povinností příjemcem dotace: (1) Proporcionalitu je třeba uvažovat již při určování, zda došlo k porušení rozpočtové kázně. Pokud pochybení bylo pouze formálního charakteru a nemá vliv na účel, který je poskytnutím dotace sledován, nemůže se jednat o kvalifikované porušení rozpočtové kázně. Judikatura zde zdůrazňuje naplnění účelu dotace (viz např. rozsudek ve věci Lovochemie, cit. v bodě 26. shora); (2) Princip proporcionality se použije až při rozhodování o výši odvodu, a to tak, že individuální okolnosti rozpočtové kázně se musí promítnout ve výši odvodu, byť shledané pochybení zasahuje celý objem poskytnuté dotace. Stoprocentní odvod totiž nemůže být důvodný, jedná-li se o marginální nedostatek při čerpání dotace (srov. např. rozsudek ve věci Město Šlapanice, cit. v bodě 27). Dle rozšířeného senátu nelze první naznačené řešení akceptovat. Zákon v § 44 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 3 písm. e) rozpočtových pravidel definuje neoprávněné použití peněžních prostředků zcela jasně. Porušení povinnosti totiž váže nejen na porušení povinnosti stanovené právním předpisem nebo rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, ale též na porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty. Porušení účelu, o kterém hovoří rozsudek ve věci Lovochemie, je jen jednou z mnoha typových situací, za kterých lze hovořit o neoprávněném použití peněžních prostředků. Rozšířený senát v tomto smyslu upozorňuje, že rozpočtová pravidla jasně v § 14 odst. 4 rozlišují případné další podmínky, které musí příjemce v souvislosti s použitím dotace nebo návratné finanční výpomoci splnit, na straně jedné, a ostatní povinnosti, které příjemce v souvislosti s poskytnutím dotace nebo návratné finanční výpomoci plní a jejichž nedodržení není neoprávněným použitím podle § 3 písm. e), na straně druhé. Nelze tedy jasnou zákonnou dikci obcházet tím, že správce daně nebo dokonce až soud zpětně prohlásí některou ze závazných dotačních podmínek za nevýznamnou, a proto nezakládající vůbec porušení rozpočtové kázně. Takovýto výklad by závažným způsobem narušil vnitřní uspořádání poměrů dotačního vztahu. Poskytnutí dotace představuje dobrodíní ze strany státu, čemuž odpovídá i oprávnění poskytovatele dotace svázat příjemce dotace přísnými podmínkami. Výklad naznačený v rozhodovací linii reprezentované rozsudkem ve věci Lovochemie by mohl mít nepřijatelné dopady. Jak správně poznamenal stěžovatel a v návaznosti na něj i předkládající senát, příjemci dotací by nebyli žádným způsobem motivováni k plnění těch podmínek, které se nevztahují bezprostředně k účelu poskytnutí dotace, a mohli by na jejich plnění zcela rezignovat.“ (důraz přidán). Nutno dodat, že správní soudy jsou povinny respektovat rozhodnutí rozšířeného senátu i u probíhajících, resp. neskončených řízení. K tomu viz např. závěr uvedený v usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86: „pokud [...] rozšířený senát Nejvyššího správního soudu sjednotí doposud rozdílný přístup senátů zdejšího soudu stejně jako krajských soudů rozhodujících ve věcech správního soudnictví, účinky tohoto rozhodnutí jsou*

pokračování

orientovány výlučně do budoucna. [...] Soudy rozhodující ve správním soudnictví však mají povinnost od okamžiku vyhlášení rozhodnutí rozšířeného senátu podle tam zaujatého právního názoru postupovat ve všech probíhajících a v budoucnu zahájených řízeních.“

[13] Z právní úpravy nevyplývá ani opora pro stěžovatelův závěr, že k porušení rozpočtové kázně může dojít pouze tehdy, pokud příjemce dotace nedodržel její účel, popř. pokud bude prokázán protiprávní následek jeho jednání. Z § 3 a § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech vyplývá, že k porušení rozpočtové kázně může dojít i nedodržením dotačních podmínek (bez ohledu na následky takového porušení či ne/dodržení účelu dotace). Závažnost porušení dotačních podmínek, resp. jeho následky lze zohlednit při rozhodování o výši odvodu. K tomu viz vedle shora označeného usnesení rozšířeného senátu i nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 10 Afs 196/2018 - 52. V něm soud uvedl následující: *„Stěžovatel je přesvědčen, že ne každé porušení dotačních podmínek představuje porušení rozpočtové kázně. Podle jeho názoru je třeba zkoumat také závažnost porušení dotačních podmínek. O porušení rozpočtové kázně se podle stěžovatele bude jednat v případě, že takové jednání mohlo ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, mělo dopad na realizaci projektu či účelnost vynaložení veřejných prostředků z dotace. NSS konstatuje, že předestřený názor odmítl nedávno rozšířený senát v usnesení ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, město Krnov. Podle tohoto rozhodnutí každé porušení dotačních podmínek (které nejsou v rozhodnutí o poskytnutí dotace vymezeny jako méně závažné) zakládá porušení rozpočtové kázně. O porušení rozpočtové kázně se bude jednat i tehdy, pokud porušení dotačních podmínek nemělo vliv na účel, který je poskytnutím dotace sledován. Opačný výklad by závažným způsobem narušil vnitřní uspořádání poměrů dotačního vztahu. Příjemci dotací by totiž nebyli žádným způsobem motivováni k plnění těch podmínek, které se nevztahují bezprostředně k účelu poskytnutí dotace, a mohli by na jejich plnění zcela rezignovat. Rozšířený senát zdůraznil, že poskytnutí dotace představuje dobrodíní ze strany státu, čemuž odpovídá i oprávnění poskytovatele dotace svázat příjemce dotace přísnými podmínkami. Závažnost porušení dotačních podmínek se zohlední až při rozhodování o výši odvodu (srov. k tomuto aspektu bod [54] níže). Ve světle závěrů rozšířeného senátu tak nelze považovat kasační námitku za důvodnou. Správní orgány v nynější kauze dospěly k závěru, že stěžovatel jednáním v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách porušil rozpočtovou kázeň podle § 44 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech, ve znění do 29. 12. 2011. Při vyslovení tohoto závěru nebyly povinny zabývat se tím, jaký vliv mělo porušení na plnění účelu dotace.“ (důraz přidán).*

[14] K námitkám poukazujícím na nepřiměřenost uloženého odvodu Nejvyšší správní soud konstatuje, že výše odvodu byla stanovena přímo v rozhodnutí o poskytnutí dotace. Z rozhodnutí o poskytnutí dotace (část IV. „sankce“, bod 2.3) vyplývá, že výše odvodu za porušení rozpočtové kázně v případě porušení rozpočtové kázně konstatované příslušným územním finančním orgánem činí 5% z celkové částky dotace. Přesně v takové výši byl odvod územním finančním orgánem (správcem daně) uložen (správce daně stěžovateli uložil odvod ve výši 5 % z celkové dotace 5 806 277,92 Kč). V takovém případě pak soud nemůže zasahovat do výše odvodu. K tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2018, č. j. 2 Afs 366/2017 - 33, kde se uvádí, že: *„Správní soudy ani daňové orgány nemají pravomoc zpětně měnit kritéria poskytnuté dotace. Pokud poskytovatel dotace stanovil pravidla pro výpočet odvodu za porušení rozpočtové kázně a příjemce dotace na ně přistoupil, nemůže následně požadovat, aby tyto podmínky nebyly dodrženy, byť to je pro něj*

nevýhodné. Primárně to byl totiž on, kdo nesplnil podmínky dotace, za což musí nést odpovědnost v podobě odvodu za porušení rozpočtové kázně (viz také rozsudek ze dne 13. 9. 2017, č. j. 6 Afs 1/2017-27). V nyní projednávané věci poskytovatel dotace v rozhodnutí o poskytnutí dotace výslovně a jednoznačně určil (pod bodem 3. písm. e) části IV rozhodnutí o poskytnutí dotace), jak má být odvod za porušení rozpočtové kázně stanoven, přičemž jeho výši vymezil poměrem prostředků vydaných v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách, tedy odpovídajících porušení, k celkové výši poskytnuté dotace. Jak vyplývá z rozhodnutí o stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně a následně také z rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání proti tomuto rozhodnutí, správce daně postupoval při stanovení výše odvodu v souladu se zákonem o rozpočtových pravidlech, když rozhodoval v souladu s rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj o poskytnutí dotace, aniž by při stanovení výše odvodu užil správní úvahu. V odůvodnění napadených rozhodnutí je jednoznačně uvedeno, jaké konkrétní ustanovení rozhodnutí o dotaci lze podřadit pod porušení povinností ze strany stěžovatele, jakož i přesný výpočet odvodu. Uvedený postup považuje Nejvyšší správní soud za zcela v souladu s právními předpisy.“

[15] Stěžovatel dále namítal, že odvod nemohl být uložen z důvodu vzniku legitimního očekávání. Vznik legitimního očekávání dovozuje zejména z toho, že celý dotační proces probíhal pod průběžnou kontrolou, poskytovatel dotace byl se stěžovatelem (jako příjemcem dotace) v kontaktu a k postupu stěžovatele neměl výhrady, stěžovatel mu poskytoval plnou součinnost atp.

[16] Podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze na základě těchto tvrzení dovodit nemožnost uložení odvodu. „Skutečnost, že poskytovatel finančních prostředků opomněl upozornit na nesrovnalosti při provádění dané akce, nevylučuje ani neomezuje takovou odpovědnost.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012 - 38). Porušení rozpočtové kázně hodnotí samostatně správce daně, a nikoliv poskytovatel dotace. „Správce daně je orgánem, který spravuje odvody za porušení rozpočtové kázně [v daném případě § 1, § 2 odst. 1 písm. j) zákona č. 531/1990 Sb., § 44 odst. 9 rozpočtových pravidel, § 1, § 2 odst. 3 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád], a tedy i zjišťuje skutečnosti rozhodné pro vyměření odvodu. Poskytovatel dotace není tím, kdo závazně určuje, zda byly finanční prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu čerpány oprávněně. Jistě je oprávněn posuzovat splnění cíle projektu, ostatně mnohdy se jedná o otázku ryze odbornou. Tyto jeho závěry ovšem nejsou pro správce daně závazné; zjistí-li porušení podmínek, je oprávněn a povinen z toho vycházet.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2017, č. j. 2 Afs 334/2016 - 42). Ani Úřad pro ochranu hospodářské soutěže není oprávněn posuzovat, zda došlo k porušení rozpočtové kázně (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2016, č. j. 4 Afs 167/2016 - 47, ze dne 6. 9. 2017 č. j. 6 Afs 281/2016 - 86).

[17] Z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2013, č. j. 5 Afs 3/2012 - 131) dále vyplývá, že postup v rozporu s právem (ke kterému došlo i v dané věci – viz výše) nezakládá legitimní očekávání. To ostatně potvrzuje i judikatura ESD. Zásady legitimního očekávání se nemůže dovolávat příjemce, který se dopustil zjevného porušení platné právní úpravy [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 3. 2008, *Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening a další* (spojené věci C-383/06 až C-385/06, Sb. rozh. s. I-01561); bod 56]. Pokud pak

pokračování

stěžovatel v souvislosti s legitimním očekáváním poukazoval na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 690/01, konstatuje soud, že v něm se Ústavní soud nezabýval otázkou legitimního očekávání příjemců dotací. Ústavní soud se v něm zabýval výkladem zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), a nikoliv přiměřeností uloženého odvodu ze strany orgánů finanční správy. Ani žádný další postup orgánů finanční správy neporušoval podle názoru Nejvyššího správního soudu princip legitimního očekávání.

[18] Nejvyšší správní soud neshledal ani žádnou jinou vadu či nezákonnost, pro kterou by bylo třeba přistoupit ke zrušení rozsudku krajského soudu či rozhodnutí orgánů finanční správy. Nejvyšší správní soud se s jejich závěry ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje. Z tohoto důvodu nemohl shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jejich závěry.

[19] Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu